

Мандрівний замок Хаула (скорочено)

Діана Вінн Джонс

*Діана Вінн Джонс
Мандрівний замок Хаула*

*Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*

Для Стівена

Ідею цієї книги підказав мені один хлопчик у школі, яку я відвідала. Він попросив мене написати книгу під назвою "Мандрівний Замок".

Я записала ім'я цього хлопчика на папірці – і сховала в такому надійному місці, що відтоді не можу його знайти.

Я хотіла б від усього серця йому подякувати.

Розділ 1, у якому Софі розмовляє з капелюшками

У країні Інгарії, де такі речі, як семимильні чоботи і шапки-невидимки, існують насправді, у містечку Маркет-Чіппінг жила родина Хаттер. Софі Хаттер була старшою дочкою. Її батьки були цілком заможними: вони тримали крамничку дамських капелюшків. Рідна мати Софі померла, коли тій було два роки, а її сестричці Летті – лише один. Їхній батько одружився на наймолодшій зі своїх продавщиць, гарненькій блондинці на ім'я Фанні, яка невдовзі народила третю сестру – Марту. Всі три дівчинки виросли гарненькими, хоча Летті все-таки називали найвродливішою. Фанні ставилася до всіх трьох дівчаток однаково ніжно й ніколи жодним чином не виділяла Марту. Містер Хаттер пишався своїми трьома доньками і віддав їх у найкращу в місті школу. Софі була найстараннішою. Вона багато читала, доглядала сестричок. Оскільки Фанні була постійно зайнята в крамниці, за меншими доглядала саме Софі. Вона навіть сама шила одяг для сестер.

У містечку були чутки, нібито Відьма погрожувала вбити дочку короля, і нібито король наказав чарівникові Саліману вирушити на Пустирища, аби впоратися з Відьмою. Але Відьма вбила Салімана. Через кілька місяців після цього на пагорбах над Маркет-Чіппінгом з'явився високий чорнезний замок, із чотирьох високих шпильчастих веж якого вилітали хмари чорного диму. Усі думали, що там живе відьма, і боялися. Замок не стояв на місці: то стояв понад заростями вересу на північному заході, то височів над скелями на сході, то спускався з пагорбів і зупинявся з північного боку. Мер не раз говорив, що варто було би послати до короля за

підмогою. Але замок і далі блукав поміж пагорбами, і якось з'ясувалося, що він належить ніякій не Відьмі Пустирись, а чарівникові Хаулу.

Хаула вважали недобрим чарівником. У містечку говорили, що він для розваги викрадає молодих дівчат і висмоктує з них душі. А дехто казав, ніби він пожирає їхні серця. Софі, Летті та Марті було наказано нікуди не ходити поодиноці, і це їх украй дратувало. Однак незабаром на сестер звалився інший клопіт: містер Хаттер несподівано помер якраз тоді, коли Софі підросла настільки, що вже могла залишити навчання у школі. Через рахунки за навчання крамничка зав'язла в боргах. Одразу після похорону Фанні сказала дівчатам, що на школу грошей нема. Тому Летті візьмуть ученицею в кондитерську пані Цезарі на Ринковій площі. Марта мала відправитися на науку до відьми Ферфакс у Апер-Фолдинг, а Софі мала вивчити капелюшне ремесло і успадкувати крамницю.

Марта наступного дня виїхала до Складчастої долини, де жила пані Ферфакс – відьма. Летті виїхала до кондитерської пані Цезарі на Ринковій площі. А Софі взялася вивчати ремесло. Дівчина знала Бессі, єдину продавщицю, що залишилася, знала клієнток, які купували капелюшки, і чоловіка, який привозив із села солом'яні заготовки для капелюхів. Фанні не так уже й багато залишалося її навчити – хіба що як найкраще переконати клієнтку придбати капелюшок. Софі сиділа в маленькій ніші в задній кімнаті крамниці й прикрашала капелюшки. Робота їй вдавалася і загалом подобалася. Але Софі почувалася самотньою і трохи нудьгувала.

Найцікавішим у тому всьому були розмови відвідувачок. Софі сиділа у своїй ніші, шила і слухала чутки. Раз вона почула, що Хаул спіймав дівчину. Софі чомусь здавалося, що Хаул і Відьма Пустирись якось пов'язані.

А тим часом Летті уже зробили десять шлюбних пропозицій, але вона всім відмовила, заявивши, що ще занадто молода.

З кожним тижнем Софі дедалі частіше розмовляла з капелюшками. Більше їй ні з ким було порозмовляти. Фанні більшу частину дня бігала десь у місті, залагоджуючи справи або намагаючись залучити покупців, а Бессі була зайнята у магазині.

Капелюшна торгівля набирала обертів. Фанні говорила, що, можливо, не треба було відсилати сестер. З наближенням Травневого свята наплив покупців настільки зріс. Софі довелося надягти скромну сіру сукню і взяти на себе частину роботи в крамниці. Однак попит був такий, що вечорами вона брала роботу додому і при світлі лампи працювала до пізньої ночі, щоби було що продавати завтра.

Софі зізналася собі за шиттям, що життя в неї таки нуднувате. Дівчина приміряла капелюшки, але строга сіра сукня зовсім не пасувала до них. Софі хотіла збігати побалакати з Летті. Але з кожним днем вибратися на зустріч із сестрою ставало все складніше. Тож вона пообіцяла собі піти, коли капелюшна крамниця закриється на Травневе свято.

Тим часом до крамниці долинула нова чутка: начебто король посварився зі своїм братом, принцом Джастіном, і принц подався у вигнання. Принц і справді зо два місяці тому проїжджав через Маркет-Чіппінг інкогніто, і ніхто його не впізнав.

Настало Травневе свято. Народні гуляння на вулицях почалися мало не вдосвіта. Фанні пішла рано, а Софі ще треба було доробити декілька капелюшків. Дівчина знала, що Летті зараз теж працює: по святах кондитерська Цезарі відкрита до півночі. Згодом Софі вирушила до сестри. На вулиці вона побачила, що замок чарівника Хаула дуже близько, прямісінько на пагорбі над містом. З усіх чотирьох веж Мандрівного Замку виривалося блакитне полум'я, викидаючи блакитні вогняні кулі.

Софі пробиралася між людей, коли до неї звернувся молодик у дивовижному блакитному, затканому сріблом костюмі. Він назвав дівчину сіренькою мишкою і сказав, що хоче пригостити її вином. Молодий чоловік справляв абсолютно приголомшливе враження: він здався Софі дуже дорослим, тим більше, що на вигляд йому було далеко за двадцять. А ще він мав продовгувате, тонке обличчя, на якому лежала печать життєвого досвіду, і волосся делікатного золотистого відтінку. Хвости рукавів у нього були найдовші на цілу площу, з дорогими фестонами і зі срібними вставками. На додачу до всього іншого, від молодика линував тонкий аромат коштовних парфумів. Він запропонував провести її, але Софі відмовилася.

Сестри зустрілися, Летті пригостила Софі вершковим тістечком і сказала, що вона не Летті, а Марта.

Розділ 2, у якому Софі змушена вирушити на пошуки щастя

Це дійсно була Марта, хоч голова була Леттіна. Сестри наклали таке закляття, бо Летті хотіла вчитися чаклувати, а Марта – ні. Але заклинання поступово перестає діяти, і з часом сестри ставатимуть все більше схожі на себе. Сестра сказала, що пішла на це, бо хоче заміж і десятеро дітей. Виявилось, що Марта і Летті переживали за Софі, бо вона надто розумна і вродлива, щоби змарнувати все своє життя в капелюшній майстерні. Тим більше, що Фанні не платить Софі жодних грошей, а саме завдяки Софі справи магазину пішли вгору.

Летті покликали до роботи, а Софі пішла додому. Вона думала над словами сестри. Повірити, що Фанні використовує її, Софі все-таки не могла. Фанні і справді дуже часто не було в крамниці, а після Травневого свята торгівля сповільнилася. Через три дні після розмови з сестрою Софі набралася хоробрості й запитала у Фанні, коли отримає платню. Фанні пообіцяла дати гроші, але так і не заговорила про платню ні того вечора, ні протягом усього тижня. Софі продовжувала прикрашати капелюшки.

Одного ранку дівчина була розлючена, бо одній клієнтці не сподобався капелюшок, який вона купила. Після цієї клієнтки до магазину зайшла напрочуд огрядна пані. З плечей клієнтки спадала соболина накидка, а туго обтисле чорне плаття так і виблискувало діамантами. Погляд Софі передусім прикував кристалий капелюх дами зі справжніми страусовими перами. Слідом за дамою увійшов молодий рудуватий юнак, вбраний вкрай елегантно, але він був блідий і явно страшенно стривожений. Він глянув на Софі з благанням і жахом. Софі почала показувати капелюшки клієнтці. Жоден із них, звичайно, не відповідав розкішному вигляду дами, до того ж молодий чоловік не зводив із Софі погляду, і їй було страшенно ніяково. Дама відкидала капелюшки один за одним. Згодом Софі подала їй шикарний чорно-білий капелюшок – єдиний, котрий

міг бодай трішки зацікавити таку розкішну даму. Дама презирливо оглянула капелюшок. Тоді Софі сказала, що тут, у маленькому містечку, немає таких вишуканих капелюшків. "Навіщо вам було взагалі... — тут молодий чоловік, що стояв за спиною дами, зойкнув і замахав руками, немовби намагаючись перестерегти Софі, — ...завдавати собі клопоту і заходити сюди?" — закінчила Софі. Жінка назвалася Відьмою Пустирись, простягнула руку та махнула нею перед лицем Софі. Відьма пішла до виходу і сказала, що Софі нікому не зможе розповісти, що вона зачарована.

Софі подивилася на свої руки. Вони були всі в зморшках і страшенно кістляві. Дівчина підбрала поділ сірої спідниці – й побачила висхлі худі литки і ступні. Ці ноги належали не менш ніж дев'яносторічній бабі. Софі кинулася до дзеркала: на неї дивилося лице сухорлявої старої, виснажене, коричневувате, обрамлене рідкими пасмами сивого волосся.

Софі обмірковувала своє становище цілком спокійно. Усе навколо теж стало якимось спокійним і відстороненим. Софі навіть не надто сердилася на Відьму Пустирись. Дівчина вирішила покинути крамницю. Вона зовсім не почувалася слабкою чи хворою – тільки скутою. Вона взяла шаль, гаманець, в якому було кілька монет, кусень хліба і трохи сиру.

Софі вирішила, що напише сестрам, як тільки добереться туди, куди йде, і почовгала у поля за рікою. Стояв теплий весняний день. Софі виявила, що навіть перетворення на стару бабу не позбавило її здатності насолоджуватися краєвидом і травневими пахощами живоплотів. Почала боліти спина, однак Софі вперто шкутильгала вперед. Вона побачила опудало, яке хтось викинув, поговорила з ним і сперла на живопліт.

Згодом Софі знайшла собі ціпок. Він був заплутаний в мотузці навколо шиї собаки. Хоч собака гарчав, Софі допомогла йому, розрізавши мотузку, а собі дістала ціпок. Вона поїла і пішла далі. Схил ставав дедалі крутішим, тож ціпок виявився дуже до речі. Софі бадьоро дріботіла вперед, на ходу балакаючи з ціпком.

Невдовзі живоплоти скінчилися, почалися голі узбіччя. Софі похмуро йшла вперед. Її старі ноги сильно розболілися, а крім того, почали боліти і спина, і коліна. Згодом вона гепнулася на придорожній камінь і замислилася, що ж їй тепер робити. Унизу розкинувся Маркет-Чіппінг. Софі піднялася йти, аж раптом через Пустирись зі скреготом і гуркотом на неї посунув Мандрівний Замок чарівника Хаула.

Софі сперлася на ціпок і почала за ним спостерігати. Вона навіть не дуже злякалася, їй було радше цікаво, як він пересувається. Вона підняла ціпок і владно помахала ним у бік замку. "Стій!" — закричала вона. Мандрівний Замок слухняно зупинився. Софі не без вдячності пошкутильгала до нього.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 3, у якому Софі потрапляє в Мандрівний Замок й укладає одну угоду

Зблизька Замок виявився ще бридкішим, ніж здалеку: мав неправильні обриси, був

збудований з великих чорних каменів різного розміру та форми. Коли Софі підійшла ближче, від стін на неї війнуло холодом, однаке цим Софі годі було злякати. Та перед дверима була якась невидима перешкода, і Софі не могла зайти. Вона по-справжньому розлютилася, бо була стара і слабка, їй було холодно, все її тіло боліло. У третій стіні, трохи збоку, виднілися ще одні двері. Ці двері були набагато менші й обшарпаніші, ніж двоє перших дверей. Але тільки Софі добралася до цих дверей, як Мандрівний Замок знову почав рухатися. Софі підбігла до дверей і стала люто гамселити в них ціпком. Двері різко відчинилися всередину, Софі заскочила на ходу. Трохи віддихавшись, Софі виявила, що просто перед нею хтось стоїть. Він був на голову вищим від Софі, але вона відразу зрозуміла, що то ще зовсім дитвак, лише трішки старший від Марти. Софі зазирнула за спину хлопця. З балок стелі звисали гірлянди цибулин, пучки трав і зв'язки невідомих висушених корінців. Було в кімнаті й відверто чаклунське приладдя: книги в шкіряних палітурках, вигадливі пляшки, колби й реторти, і навіть старий, побурілий, вищирений людський череп. А з протилежного боку Софі вгледіла вогнище, в якому ледь помітно палахкотів племінець. Було навіть низьке крісло з подушкою. Софі відштовхнула хлопчика і впала у крісло.

Хлопчик Майкл – підмайстер Хаула, сказав, що хазяїна вдома немає. Софі вирішила, що це добра новина. До того часу, коли Хаул повернеться, Софі мала намір опинитися якнайдалі звідси. Майкл був високий темноволосий хлопчина з приємним, відкритим обличчям, ще й одягнений вельми пристойно. Софі гарненько заснула, і навіть почала посапувати. Вона навіть не чула, як Майкл зазирнув їй у рот і сказав, що у неї є всі зуби, отже, це не Відьма Пустиріш. "Якби це була вона, я би її не впустив", — сердито відгукнувся голос із вогнища. Майкл пішов спати кудись нагору.

Серед ночі Софі прокинулася. Вогонь у каміні майже погас, тому вона кинула поліна у жар. Софі у вогні почало ввижатися чиєсь невиразне обличчя. Вона бурмотіла собі, що Хаул зможе зняти з неї закляття, але може після цього з'їсти її серце. Вогонь почав говорити з Софі і назвався Вогненным демоном – Кальцифером. Він сказав, що прив'язаний до цього вогнища за умовами угоди з Хаулом і не може звідси нікуди зрушити. Софі спитала, чи демон може зняти з неї закляття. Він відповів, що зніме, якщо вона погодиться розірвати угоду, яка його зв'язує.

Демон говорив, що прикутий до цього вогнища і не може відсунутися далі, ніж на фут, змушений виконувати більшу частину тутешньої магії, повинен утримувати Мандрівний Замок, переміщати його і влаштовувати різні спецефекти, щоби відлякувати людей, а також робити все, що тільки забажає Хаул. Попри всю свою упередженість, Софі відчула, що їй шкода демона.

Софі погодилася розірвати угоду, але демон сказав, що не має права розкрити головну умову цієї угоди. Софі питала, як відреагує на її присутність Хаул. Демон розмірковував, яку відмовку придумати Софі для Хаула, а стара тим часом знову заснула.

Розділ 4, у якому Софі виявляє кілька дивних речей

Софі прокинулася і була залита денним світлом. Вогонь у вогнищі перед нею майже

згас. Тепер Софі по-справжньому розлютилася на Відьму Пустирись за те, що вона з нею зробила. Софі встала і побачила за вікном приморське містечко. Море вона бачила вперше в житті.

У кімнаті було неймовірно брудно. На кам'яних плитах підлоги виднілися плями жиру, за коминковими ґратами височіла купа попелу, а з балок звисало обліплене пилюкою павутиння. Навіть череп, що тут був, і той густо вкривала пилюка. Софі машинально витерла його. Решта Мандрівного Замку, судячи з усього, знаходилася за котримись із чотирьох низьких чорних дверей. За першими була простора ванна кімната. Вона була вишукана, але дуже брудна. Другі двері вели на хисткі дерев'яні сходи. Софі почула кроки десь нагорі й поспішно зачинила двері. Мабуть, вони вели всього лише кудись на горище. Треті двері виходили в убогий внутрішній двір, обнесений високими цегляними стінами. Там височів штабель дров, а попід стінами були купи всілякого залізного непотребу. Ніякого замку над цегляними стінами не було видно: вгорі синіло небо. За четвертими дверима була комірчина для мітел, на ручках яких висіли два ще цілком пристойні, однак геть запліжені оксамитні плащі. Відтак залишалися тільки двері в стіні з вікном – саме ті, в які Софі вчора ввійшла. Вона пошкитилась до них і обережно їх відчинила. За дверима поволі пропливав горбистий краєвид. Тоді вона зачинила двері й підійшла до вікна і знову побачила приморське містечко.

Софі підклала у вогонь полін, а Майкл прокинувся і запропонував їй поспіяти. Хлопець сказав, що є лише хліб і сир. Але Софі сказала, що сама приготує їжу. Хлопець сказав, що готує тільки Хаул, адже Кальцифер підкоряється лише йому. Але Софі пригрозила вогневі, що залле його водою, або витягне поліна, або розкаже Хаулу про угоду. Демон підкорився, і Софі взялася смажити бекон і яйця. Раптом з'явився хазяїн Мандрівного Замку. Хаул – високий зеленоокий юнак у напрочуд розкішному блакитному зі срібним шиттям костюмі, завмер. Він навіть не встиг поставити у куток гітару. Тим часом Софі порядкувала коло вогню і спокійно розглядала Хаула. Він відкинув пасмо білявого волосся, яке спадало йому на очі, та став зацікавлено розглядати Софі. На його подовгаستому вузькому обличчі з'явився здивовано-розгублений вираз. Софі згадала, що бачила вже цього хлопця, коли йшла до сестри. Софі радше погодилася б умерти, ніж дала би зрозуміти цьому дженджуристу молодикові, що якраз вона і була тією дівчиною, яку він зустрів на Травневому святі. Хаул запитав, що вона тут робить. Софі сміливо заявила, що вона тут прибиральниця. Чарівник взявся готувати сніданок і дивувався, що демон підкорився Софі.

Вона хотіла щось ще дізнатися про Замок, але Хаул ігнорував запитання. Тоді Софі облишила його і запитала Майкла про замок. Він сказав, що є ще дві спальні нагорі, а більше нічого тут немає. Хлопчина пояснив, що Мандрівний Замок винайшли Хаул і Кальцифер. Замок тримається завдяки Кальциферу. Всередині це просто старий будиночок Хаула в Портхавені, і тільки у цій частині він справжній, себто існує у дійсності.

Хаул сказав, що король думає про нього погано, а торік чарівник образив одну

надзвичайно могутню особу, і тепер йому потрібно триматися якнайдалі від них обох.

Незабаром Софі виявила, що в Мандрівного Замку є й інші особливості. Наприклад, двері, у які хтось постукав. Над ними була вставлена в одвірок квадратна дерев'яна клямка, на кожній із чотирьох сторін якої стояла позначка фарбою. Зараз ручка була повернена вниз зеленою позначкою, однак Хаул, перш ніж відкрити на стукіт, повернув її вниз червоним. Прийшов чоловічок і приніс плату Хаулу від короля за дві тисячі пар семимильних чобіт. Коли чоловік пішов, Хаул повернув квадратну клямку назад, знову вниз зеленою міткою, і засунув гаманець у кишеню. Софі помітила, що Майкл не відривав від гаманця стривоженого погляду. Потім Хаул пішов до ванної, гукнувши на ходу: "Кальцифере, пусти-но гарячу воду!" — і надовго зник.

Майкл пояснив, що двері зараз вели у Кенігсбері, де живе король. Але Майкл вважав, що Хаулу не потрібно було брати гроші від короля.

Розділ 5, у якому занадто багато прибирання

Софі вирішила, що їй доведеться переконати Хаула, ніби вона просто надзвичайна прибиральниця, справжній скарб. Думка про те, що прибирати доведеться лише в чотирьох кімнатах, а не в цілому замку, неабияк втішала. Софі взяла віник і відро й почала поратися.

Майкл і Кальцифер переконували, що прибирати не треба, але Софі їх не слухала. У двері знову постукали. Майкл повернув квадратну клямку в одвірку так, що внизу опинилася сторона з синьою міткою. Тоді він відчинив двері на ту вулицю, яку було видно у вікно. Там стояла маленька дівчинка, яка прийшла по чари для безпеки татового човна. Майкл дав дівчинці чарівний порошок, а вона – монетку. Дівчинка здивовано подивилася на Софі і подумала, що стара – відьма. Софі сказала, що вона дійсно відьма. Майкл зачинив двері і був злий, адже тепер по всьому Портхавену рознесуть, що у замку є відьма. Майкл сховав отриману від дівчинки монетку і сказав, що Хаул витрачає усі гроші, а демонові і йому не дає.

З ванної вийшов Хаул, за ним тягнувся тонкий аромат парфумів. Виглядав він надивовижу елегантно. Хаул наказав Софі не чіпати павутиння і не вбивати павуків. Він взяв гітару і кудись пішов. Оскільки ніхто не пояснив Софі, куди пішов Хаул, вона дійшла висновку, що він знову вирушив полювати на дівчат, і взялася за роботу.

Хаул повернувся тільки пізно ввечері. На той час Софі домелась і доскреблась до того, що ледве волочила ноги. Майкл схопив Хаула за хвостатий рукав і потягнув до ванної. Софі здогадалася, що хлопець жаліється на неї, навіть Кальцифер ревів: "Хауле, вгамуй її! Вона ж нас зводить зі світу!" Однак Хаула лише спитав, чи не вбила Софі павуків. Вона сказала, що ні, і спитала, чи павуки це ті дівчата, серця яких він з'їв. Він розсміявся і пішов.

Майкл прилаштував у ніші під сходами місце для Софі. Хлопець розповів, що провів тут півроку, перш ніж Хаул взяв його до себе в учні.

Кілька наступних днів Софі нещадно відчищала Мандрівний Замок від бруду. Софі зміркувала, що якщо вона буде мити і прибирати все підряд, то рано чи пізно наткнеться на таємний сховок із викраденими Хаулом дівочими душами або

пережованими серцями (це мало допомогти з'ясувати суть Кальциферової угоди).

Щоразу, коли Хаул повертався до Мандрівного Замку, Майкл і Кальцифер починали на весь голос скаржитися йому на Софі. Однак Хаул справляв враження взагалі неprisутнього. Не помічав він і чистоти. У Портхавені Софі прозвали пані Відьма, а в Кінгсбері – мадам Чарівниця. Для Софі люди приносили різні дарунки. Невдовзі Софі взялася за ванну кімнату. Її прибирання зайняло кілька днів, бо перед кожним виходом Хаул сидів там дуже довго. Головною ціллю Софі була полиця з пакетами, слоїчками і тюбиками. На них були надписи "ОЧІ", "ШКІРА", "ВОЛОССЯ". Однак, Софі довелося визнати, що на полиці стояли просто креми, порошки і фарби. Софі запитувала демона, як має вичавити з Хаула умови угоди, якщо його ніколи не буває вдома. Кальцифер сказав, що зараз Хаул просто впадає за дамою.

Згодом Софі прибирала Майклову кімнатку. Майкл кинувся рятувати свої найцінніші скарби. Софі помітила, що це були листи від дівчини. Наступного дня Софі хотіла почати прибирати у дворі. Однак того ранку в Портхавені почався дощ, а двір був частиною портхавенського будиночка. Софі накинула фартух собі на голову і знайшла відро вапна і квач. Вона занесла все це добро у будинок і взялася за стіни.

Останньою Софі взялася прибирати спальню Хаула. Досі вона не наважувалася навіть зазирнути в кімнату чарівника. Але тепер вона вже напевне знала, що всю могутню магію в Мандрівному Замку виконує Кальцифер, Майкл робить чорну роботу, а Хаул розгулює собі цілими днями, полюючи на дівчат. Софі ніколи не вважала Хаула аж надто могутнім чарівником. А тепер вона не почувала до нього нічого, крім презирства.

Хаул був у спальні і сказав, що тут прибирати не треба. А ще він додав, що він дійсно чарівник. Софі сказала, що Мандрівний Замок – найбрудніше місце, яке вона коли-небудь бачила. Чарівник назвав Софі надзвичайно влізливою, жахливо властолюбною і до огидного охайною старою панею. Софі залишилося тільки пошкутильгати геть, подзенькуючи відром.

Вона була трохи ошелешена і неабияк здивована тим, що Хаул не викинув її з Мандрівного Замку, заставши на місці злочину. Софі вирішила взятися за наступну невідкладну справу. Вона зробила вилазку в двір, де почала завзято розбирати купи мокрого сміття. Знову з'явився Хаул і сказав лишити двір в спокої. На якусь мить їй здалося, що йому ось-ось увірветься терпець. Він почав пхати Софі до будинку і порвав свій рукав. Софі сказала, що може зашити. Але Хаул чарами зробив рукав цілим.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 6, у якому Хаул виражає свої почуття за допомогою зеленого слизу

Ні того дня, ні упродовж кількох наступних Хаул нікуди не виходив. Софі тихенько сиділа в кріслі біля вогнища, намагаючись не потрапляти Хаулові на очі, і думала. Вона зрозуміла, що зганяла на його Мандрівному Замку свою злість на Відьму Пустирищ. До того ж її трохи засмучувало те, що вона перебуває в Мандрівному Замку під надуманим

приводом. Однак у такому настрої вона пробула недовго. Софі знайшла цілу купу Майклового одягу, який потребував штопання. Вона витягла з кишені наперсток, ножиці та нитки і взялася за роботу.

Хаул і Майкл працювали над чарами для короля. Хаул придумував, як можна провести армійський обоз короля трясовинами і по бездоріжжю. Чарівник доводив хлопцеві, що в усіх чарах могутності завжди є щонайменше одна навмисна помилка або головоломка, щоби запобігти їх випадковому вживанню. Софі раптом зрозуміла, що й сама може багато чому навчитися. Їй спало на думку, що раз Марта зуміла знайти в пані Ферфакс заклинання, щоби помінятися місцями з Летті, то й вона, Софі, може знайти потрібне їй заклинання – тут, у Мандрівному Замку. Якщо пощастить, їй не доведеться покладатися на Кальцифера. Коли вона лишилася сама, то порпалася у заклинаннях, але нічого потрібного не знайшла.

Коли Майкл поніс чари для короля, Хаул сказав, що йому не сидиться. Він залишив Софі зашити свій сірий з червоним костюм, такий же розкішний, як і блакитний зі сріблом. Хаул узяв з кутка гітару, повернув ручку зеленим донизу і ступив у Маркет-Чіппінг.

Софі просила демона натякнути, як розірвати угоду. Але той лише сказав, що якщо натякне, то це вже буде пряма вказівка, а на це він не має права. Дівчина вирішила дещо зробити. Вона повернула квадратну ручку чорною міткою вниз. За дверима було ніщо, Софі навіть застромила туди пальця.

Незабаром повернувся Майкл від короля. Він побачив, що гітари немає, і дуже засмутився. Хлопець сказав, що кожен раз, як Хаул закохується, вони зазнають багатьох неприємностей: їх і по судах тягали, і кавалери зі шпагами на них чигали, і мамусі з качалками, і татусі та дядечки з кийками. Але найгірше – це коли дівчина, довідавшись, де мешкає Хаул, сама з'являється на порозі, заплакана й нещасна. І тоді Хаул завжди втікає через задні двері, а Майклу із Кальцифером доводиться мати справу з ними всіма! Софі спитала, чи Хаул їсть серця дівчат. Майкл розсміявся і сказав, що це брехня. А демон додав, що дівчина цікавить Хаула лише доти, доки сама в нього не закохується. А після того він і чути про неї не хоче. Виявилось, що він у своїх цілях навіть називається різними іменами: у Портхавені він – чаклун Дженкін, у Кінгсбері – маг Пендрагон, а в Мандрівному Замку – Хаул Жахливий.

Хаул з'явився в обід. Він був роздратований і відразу пішов у ванну. Софі з Майклом поїли і стали збирати зі столу, коли двері ванної різко розчинилися і з них вилетів Хаул, аж виючи від розпачу, бо його волосся мало ледь рудуватий відтінок (можливо, Софі неправильно поскладала баночки). У кімнаті стемніло. З усіх чотирьох кутів виринули і посунули на Майкла і Софі масивні туманні людиноподібні фігури, завиваючи на ходу, жахливо стогнучи і зойкаючи. Майкл із Софі втекли на вулицю Портхавена. Тут завивання було майже таким же жахливим. Люди тікали, куди бачили. Усі помчали в гавань або на піщаний берег, де зойки і верески легше було стерпіти. Коли настала тиша, люди почали обережно повертатися в місто.

Майкл і Софі вернулися в замок. Хаул сидів на ослінчику в позі безмежного

розпачу. Він з голови до ніг був покритий грубим шаром зеленого слизу, якого було дуже багато. Смердів слиз гидотно. Софі з Майклом зтягли чарівника у ванну і запхнули його в душову кабінку. На те, щоб відмити Хаула від слизу, пішла година.

Софі повернула клямку зеленим донизу і вигребла весь слиз на пустирище. Позбутися слизу таким чином було найпростіше. Софі стомилася і розлютилася. Вона розуміла, що зелений слиз став помстою Хаула щодо неї, і нітрохи не збиралася йому співчувати, коли Майкл нарешті вивів чарівника з ванної. Хаул просто сидів і тремтів із трагічним виглядом. Згодом він признався Софі, що дівчина, до якої він ходив, сказала, що кохає іншого. Через це він так і розлютився, а не через волосся. Софі стало посправжньому шкода Хаула. Та згодом їй стало шкода бідних дівчат, адже це все нагадувало гру з ними. І тут Хаул сказав, що ту дівчину звати Летті Хаттер.

Розділ 7, у якому Опудало не дає Софі залишити Мандрівний Замок

Біль в суглобах не дозволив Софі вирушити до сестри, щоб попередити про небезпечного Хаула. Софі лежала, кречучи від болю, і переживала за сестру. Зранку було чути, як у ванній виспіває Хаул: здавалося, ніби з ним ніколи в житті не траплялося істерики! Хаул вийшов з ванної швидше, ніж Софі встигла добратися до порога, щоб піти до сестри. Чарівник виглядав напрочуд чепурним і сповненим сил. Він сказав, що збирається до короля.

Софі вирішила йти, але весь час їй щось заважало: то прийшов Майкл і сказав, що кудись йде, то її зупинив Кальцифер, бо хотів дров, то за дверима з'явилося Опудало, яке вона раніше зустрічала. Опудало було живе і прагнуло пробратися в Мандрівний Замок. Софі різко зачинила двері. Вона так налякалася його, що її старе серце почало боліти. Софі затремтіла, коліна в неї підігнулися. Їй насилу вдалося добратися до крісла біля вогнища.

Згодом вона виглянула в двері. Замок рухався, тому Опудало відстало ярдів на п'ятдесят. Але йому не бракувало наполегливості. Вона попросила демона рухати замок удвічі швидше. Кальцифер пришвидшив рух Мандрівного Замку. Софі не хотіла вмирати зараз, так і не поговоривши з Мартою. Через деякий час Опудало встигло перетворитися на малюсіньку чорну цятку на далекому схилі. Коли Софі визирнула наступного разу, воно зовсім зникло. Кальцифер заснув, бо втомився. Софі помітно покращало.

Прийшов Майкл і приніс коровай, пиріг і коробку з тортом. Він був щасливий, навіть взяв Софі до танцю, адже Летті – його дівчина, сказала, що кохає Майкла, а Хаула вона ніколи й не бачила. Майкл думав, що Хаул залицяється до іншої Летті Хаттер. Хлопець говорив, що його Летті працює в кондитерській Цезарі. Майклові було 15 років, тому Софі подумала, що він за віком саме пасує Марті. Софі здогадалася, що Майкл насправді зустрічається з Мартою, адже сестри помінялися тілами. Тепер Софі за Марту більше не хвилювалася. Але було цілком очевидно, що Хаул дійсно зустрічається з Летті. До того ж Софі непокоїло, що Летті назвалася Хаулові справжнім іменем.

Софі уже хотіла розповісти Майклу усю правду про себе і сестер, але прийшов

Хаул. Він сказав, що шукає когось, хто би міг очорнити його ім'я перед королем. Адже королю сподобалися транспортні чари і тепер він хоче приперти Хаула до стінки і змусити зробити ще дещо. Король може навіть призначити Хаула придворним магом. Король випитував чарівника про свого брата, причому досить зловісно. Скидалося на те, що принц Джастін зник із палацу не просто так, а після старої доброї сімейної сварки з королем. Крім того король хотів, щоб Хаул шукав Джастіна, а Хаул взяв і бовкнув, що чарівник Саліман, можливо, не загинув. Софі спитала, чому Хаул не хоче шукати Джастіна. Хаул відповів, що не хоче вплутуватися у ці справи, а знайти Джастіна він би легко зміг. Хаул сказав, що Джастін і Саліман були нерозлийвода, а сварка вийшла, бо Джастін сказав королю, що збирається йти шукати Салімана. На думку Хаула, король не повинен був посилати Салімана, і перш за все – на Пустиріща, де жила Відьма, від якої самі лише неприємності. Торік вона пообіцяла засмажити Хаула живцем, а ще наслала на нього пристріт. Чарівник не хотів, щоб на нього полювали і король, і Відьма. Раптом Хаул придумав, що Софі має прикинутися його старенькою мамою і очорнити ім'я сина перед королем.

Розділ 8, у якому Софі йде із Мандрівного Замку відразу на всі чотири сторони

Кальцифер нарешті відпочив після гоніння від Опудала, адже він тоді надзвичайно стомився. Хаул залишив Майклу заклинання, щоб хлопець вправлявся, а сам вирішив йти до Летті. Та як тільки Хаул відчинив двері, з'явилося Опудало і вдарило Хаула в груди головою-ріпою. Хаул скинув Опудало з замку, виставив руку перед собою, а згодом вигукнув незрозуміле слово, яке заглушив раптовий гуркіт грому. І тут раптом Опудало піднялося в повітря і полетіло геть.

Хаул сказав, що магія Опудала дуже сильна. Софі слабко хихикнула. Її серце чомусь знову давалося їй взнаки. Хаул відразу зрозумів, що їй недобре. Він підхопив Софі під лікоть і посадив у крісло. І тут між Хаулом і Кальцифером щось відбулося – наче пробігла якась іскра. Софі це відчула, тому що Хаул тримав її за руку, а Кальцифер висунувся з вогнища. Хоч що це було, серце Софі тієї ж миті стало поводитися як слід. Хаул прихопив гітару і нарешті-таки пішов.

Софі лежала в кріслі і прикидалася, ніби їй удвічі гірше, ніж насправді. Майкл був зайнятий заклинаннями, тому Софі легко вийшла з замку і рушила до Апер-Фолдинга. Вона майже добралася до дороги, коли за нею кинувся Майкл, а слідом за ним скавав Мандрівний Замок, випускаючи з усіх чотирьох веж схвильовані клуби диму. Майкл сказав, що не може пустити Софі, адже обіцяв Хаулу наглядати за нею. Тим більше, що до Апер-Фолдинга десять миль. Софі сказала, що мусить піти попередити про Хаула Летті, бо вона – її далека родичка. Майкл вирішив піти з Софі і згадав про пару семимильних чоботів, які одним кроком долають десять з половиною миль. На місці вони думали бути швидше за Хаула.

Чоботи були схожі на два трохи деформовані шкіряні відра, від яких чомусь відірвали ручки. Майкл із Софі натягнули по чоботу. Політ припинився так само раптово, як і почався. Вони стояли в Апер-Фолдингу. Та іншою ногою, тією, що не була взута у черевик, не можна було ставати на землю. Софі не знала цього, тому багато

разів опинялася в різних місцях: то на Ринковій площі, то біля Мандрівного Замку, то в Апер-Фолдингу. Нарешті, Софі і Майклу вдалося всі ці переміщення припинити, і вони подалися до будинку пані Ферфакс.

Пані Ферфакс сама відчинила їм двері. Востаннє вона бачила Софі рік тому сімнадцятирічною дівчиною і, звичайно ж, ніяк не могла впізнати її в дев'яносторічній бабі. Майкл сказав, що Софі – двоюрідна бабуса Летті Хаттер. Ферфакс сказала, що Летті зараз трохи зайнята.

Раптом Майкл помітив, що Летті і Хаул у саду. Майкл жестами показав Софі те, що побачив. Софі побачила, що Летті вже анітрішечки не була схожа на Марту. Вона була сама собою – тобто неперевершеною красунею.

Ферфакс, Майкл і Софі пішли у хату. Ферфакс сказала, що знає, хто приходить до Летті. Це – Маг Пендрагон, він же Хаул. Тільки вони з Летті ніяк не показують, що їм це відомо. Ферфакс розповіла, що Хаул був останнім учнем старої пані Пентстеммон, яка казала, що Хаул удвічі здібніший від чарівника Салімана.

Ферфакс не вважала, що Хаул небезпечний для Летті, адже він міг навчити дівчину в двадцять разів більше, ніж Ферфакс. Софі сказала, що Летті кохала іншого хлопця. Та Ферфакс сказала, що Летті просто співчуває тому хлопцеві. Софі ламала голову, як би довідатися, звідки пані Ферфакс знає, що Летті – це Летті, і при цьому не розстроїти Майкла. Ферфакс сказала, що відразу зрозуміла, що сестри помінялися тілами.

Коли Майк і Софі прибули у Замок, демон сказав, що у портхавенські двері хтось добивається.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 9, у якому в Майкла виникають клопоти із заклинанням

Виявилось, що це прийшов капітан по заклинання попутного вітру. Капітан довго чекав, бо нікого не було, тому був сердитий. Коли капітан пішов, Майкл подався до столу працювати над заклинанням, а Софі мовчки сіла штопати панчохи. У неї була лише одна пара панчіх, і її вузлуваті ноги протерли в них величезні діри. Сіра сукня на цей час уже помітно обтріпалася і забруднилася. Раптом Майкл почав розпитувати Софі про Летті. Він сказав, що його Летті зовсім не така вродлива, як Летті з Апер-Фолдинга. Це здивувало Софі, адже ж сестри були схожі.

Решту дня Софі з блакитно-срібного костюма Хаула, який не вдалося врятувати від слизу, вирізала маленькі блакитні трикутнички, щоби пошити собі з них клаптикову спідницю. Софі помітила, що Майклові не вдається заклинання. Він розмішував різні інгредієнти, але нічого не виходило.

Хлопець розповів Софі, що Хаул підібрав його, коли він був нікому не потрібним сиротою і сидів у нього на порозі в Портхавені. Мама Майкла померла, а батько потонув під час шторму. Хлопець мусив податися в оте єдине місце, якого всі боялися. Хаул тоді ще тільки починав помаленьку працювати під іменем чаклуна Дженкіна. Однак усі говорили, що в його будинку живуть дияволи. Хаул був дуже терплячий до

Майкла.

Майклова суміш вибухнула з такою силою, що трикутнички Софі полетіли у вогнище. Софі збрала трикутнички і терпляче розкладала їх на підлозі заново. Хлопець попросив її, щоб допомогла йому із заклинанням. Вона взяла папірець і прочитала:

Йди і зірку, що падає з неба, впіймай,
Мандрагоровий корінь з дитям відшукай,
І скажи мені, де всі минулі роки,
І хто дідьку копито розтрощив-таки.
І навчи, як почути русалок пісні,
Як втекти від укусів облуди й брехні.
Відшукай вітер в полі,
Який мчить добру волю.

З'ясуйте, про що тут говориться. Другу строфу напишіть самі.

Софі була до краю здивована. Їй і раніше доводилося потикати носа у заклинання, але нічого схожого на це вона ще ніколи не бачила. Майкл пригадав, як Хаул говорив, що складні заклинання завжди містять у собі загадку. Софі сказала, що заклинання скидається на перелік неможливих речей. Але заклинання неабияк заінтригувало Софі. Вона сховала свої блакитні спідничані трикутнички, витягла перо і папір і почала робити нотатки в тих самих кількостях, що й Майкл. До самого вечора вони з Майклом сиділи і думали. Після вечері Софі сказала, що не треба нічого вигадувати, а просто виконати все, що там написано. Можна зловити зірку, що падає, взувши семимильні чоботи (бо зірка дуже швидка). Хлопець кинувся до комори по чоботи, а потім Майкл узявся за клямку, щоби повернути її синім донизу, але тут сталося щось дивне. Череп на столі зацокотів зубами. А Кальцифер сказав, щоб вони не йшли. Та Майкл сказав, що вони ненадовго.

Вони вийшли на вулиці Портхавена. Ніч стояла зоряна і ясна. На Портхавенських болотах Майкл і Софі стали, тримаючи перед собою наготові по чоботу, і чекали, поки котрась із зірок зрушиться з місця. Довелося довго чекати, поки одна з зірок відчепилася від небосхилу і білою рискою шуганула вниз. Майкл застромив ногу в чобіт – і зник. Софі сперлася на ціпок і взула чобіт на секунду пізніше. Вона опинилася далеко серед боліт, і тепер була з усіх боків оточена туманом, пусткою і озерцями, які тьмяно мерехтіли. Софі вперлася ціпком у землю – і зуміла втриматися на ногах. Чобіт Майкла темною цяткою бовванів відразу ж за нею. Сам Майкл перетворився на відчайдушне чалапання ніг далеко попереду. Падаюча зоря справді була тут. Скидалося на те, що Майкл цілком міг її впіймати.

Зірка складалася з чистого сяйва, вона висвітлювала біле коло болотної трави й шелюгів та чорні калюжки навколо Майкла, але при цьому в неї були великі стривожені очі, які пильно вглядалися в Майкла, і маленьке гостреньке личко. Поява Софі налякала зірку. Зірка сказала Майклові, що не дасть впійматися, бо вона має померти. Вона потонула у найближчому озерці.

Розділ 10, у якому Кальцифер обіцяє Софі зробити натяк

Хаул повернувся, поки Софі та Майкл були поза домом. Зранку він сказав Софі, що коли у пані Ферфакс оглянувся від личка Летті, то з-за рогу бачив довгий ніс Софі. Хаул обізвав Софі пані Нишпоркою і сказав, що йде до короля. Від Майкла, який спробував розпитати його про загадкове заклинання, Хаул відмахнувся. Майкл, оскільки він, як виявилось, не мав що робити, вирішив піти до Цезарі. А Софі, залишившись одна, взялася зшивати блакитний костюм Хаула, бо він дорікнув Софі. Тепер вона не мала з чого пошити спідницю.

Хтось постукав у Портхавенські двері. Якийсь хлопчина років п'ятнадцяти, який сидів на козлах, хотів знати, чи нема у пані відьми чогось такого, щоби підкови весь час не губилися. Софі не знала, що робити. Але Кальцифер підказав їй, звідки взяти порошок, а ще порадив мати впевнений вигляд. День видався гарячий. Софі довелося відкласти шиття і продати, з допомогою Кальцифера, чари для очищення стічних труб, чари для розшукування кіз і чари для варіння доброго пива. А один хлопчина з Кінгсбері хотів чогось, щоб перемогти у дуелі. Такого зілля Софі не мала, тому насипала йому кайєннського перцю і наказала висипати порошок у повітря перед дуеллю.

Кальцифер сказав, що ближче до вечора Софі отримає деякий натяк, як можна розірвати угоду. Ближче до вечора прибіг Майкл. Він порозкладав речі на столі так, щоби здавалося, ніби він весь день напружено працював. Хаул з'явився з багатьма різними пакунками. Чарівник сказав, що король звернувся до нього з офіційним проханням розшукати брата і вбити Відьму Пустиріш. Стало зрозуміло, що Хаул у такому настрої, що ось-ось може вдатися до зеленого слизу. Та він вивалив Софі на коліна лавину пакунків, і таку саму гору вручив Майклові. У пакунках був вишуканий одяг для Софі і Майкла, адже вони не могли постати перед королем у нужденному одязі. Софі сказала, що не піде до короля. Хаул сказав, що в такому разі буде змушений перенести Мандрівний Замок на тисячу миль звідси і більше ніколи не побачить своєї Летті. Майкл благально подивився на Софі. Їй було зрозуміло, що щастя обох її сестер залежить від того, чи погодиться вона побачитися з королем. А в запасі у Хаула є ще й зелений слиз. Вона погодилася і мала вирушити завтра після обіду.

Хаул почав чітко і послідовно пояснювати, що Софі належить сказати на завтрашній аудієнції. Хаулу потрібно було, щоб король і далі давав дрібні замовлення, але не довіряв нічого такого, як пошуки брата. Софі мала переконати короля, що її "син" геть непутящий. Щоб Софі не сконфузилася посеред аудієнції у короля, Хаул вирішив спершу познайомити Софі зі своєю старою вчителькою – пані Пентстеммон.

Майкл звернувся до Хаула зі своїм незрозумілим заклинанням. Та коли Хаул прочитав вірш про падаючу зірку, то сказав, що це зовсім не те заклинання, яке він залишив для хлопця. Чарівник почав про щось здогадуватися, а потім сказав Софі, що вона невгамовна стара дурепа, норовлива Софі, бо повернула ручку на дверях чорним донизу і потикала туди свого довгого носа. Софі сказала з гідністю, що потикала тільки пальця. Хаул припустив, що заклинання залетіло сюди саме звідти. Коли Хаул довідався, що Майкл ще й зірку хотів спіймати, то зовсім розлютився. Демон раптом

сказав, що колись Хаул був спіймав зірку. Хаул взяв з Майкла слово більше ніколи в житті не ловити зірку. Майкл спитав, що ж таке написано на листку. Хаул сказав, що це "Пісня", але її продовження він пригадати не може.

Хаул відкрив двері в ніщо і ввійшов туди, взявши з собою Майкла і Софі. Коли Софі поспішила туди, Кальцифер їй сказав, що вже зробив їй натяк. Але Софі так поспішала, що не надала цьому жодного значення.

Розділ 11, у якому Хаул вирушає в дивовижну країну в пошуках заклинання

Як виявилось, ніщо за порогом мало десь лише із дюйм товщини. За ним крізь сірий мрячний вечір пролягала бетонна доріжка до садової хвіртки. Далі була гладенька дорога з рядами будинків по обидва боки. Софі виявила, що Мандрівний Замок перетворився на будинок із жовтої цегли з великими вікнами. Як і решта тутешніх будинків, він був квадратний і новий, з парадними дверима з матового скла.

Коли Софі підійшла до хвіртки, то Хаул був і далі одягнутий у сіро-червоний костюм, тільки зовсім іншого покрою. Зникли хвости на рукавах, усе вбрання стало якимось мішкуватим і поношеним та пошарпаним на вигляд. Майклова куртка перетворилася на щось стьобане довжиною ледве до пояса. Майкл підняв ногу, взуту в полотняну туфлю, і здивовано оглянув тісні сині штани, що обтягали його стегна.

На подив Софі, Хаул повів їх доріжкою назад до жовтого будинку. На спині його мішкуватої куртки вона помітила загадкові слова: "ВАЛЛІЙСЬКЕ РЕГБІ". Майкл ішов за Хаулом, насилу переставляючи ноги у свої нових тісних штанах. Софі опустила очі і побачила, що сукня над шишкуватими черевиками піднялася до середини її худих литок. Більше в її вбранні нічого не змінилося.

Хаул відімкнув двері матового скла одним зі своїх ключів. Біля дверей на ланцюжку висіла дерев'яна табличка з написом "Рівенделл". Хаул уштовхнув Софі в охайну світлу вітальню. У будинку явно хтось був. З-за найближчих дверей долинали гучні голоси. Вони походили з яскравих чарівних картинок, що рухалися на передній стінці великої квадратної скрині. Як виявилось пізніше, до Хаула вийшла його сестра Меган Перрі з маленькою дочкою Мері. Меган була старша за Хаула, але дуже на нього схожа, з таким самим видовженим худим обличчям, тільки очі в неї були блакитні і сповнені тривоги, а волосся темніше. Меган багатозначно сказала, що її чоловіка Гарета ще немає. Хаул спитав Меган, чи Ніл часом недавно не загубив, бува, листок із завданням з англійської літератури. Меган сказала, що її син дійсно загубив завдання, а вчителька його дуже сувора, тому він шукав завдання, але знайшов лише якийсь старий листок з дивною писаниною (це і було справжнє заклинання, яке Хаул лишив Майклові). І той листок Ніл віддав своїй вчительці міс Ангоріан.

Хаул, Майкл, Софі та Мері пішли нагору до Ніла. Той саме грав з друзями в гру на приставці. Ніл сказав, що дійсно віддав листочок Хаула своїй вчительці, а той, що потрапив до Хаула – просто вірш на домашнє завдання. Хаул спитав адресу вчительки, яка забрала Хаулів листок. За відповідь Хаул дав Нілові нову гру. Софі і Майкл не розуміли, що відбувається. А коли всі вийшли від Ніла і його друзів, почули, як хлопець читає: "Ви перебуваєте в зачарованому замку з чотирма виходами. Кожен із них веде в

різні виміри. У першому вимірі Мандрівний Замок безперервно рухається і кожної миті може зіткнутися з небезпекою...". Софі подивувалася, наскільки знайомим здається їй цей опис.

Софі і Майкл раптом почули, що Меган сварить Хаула. Вона докоряла йому, що в нього поганий одяг, що він не працює, не заробляє гроші, а свої манатки складає у цьому домі. Та Софі врятувала Хаула, вона сказала, що час додому. Хаул ще спитав сестру, як там його машина, чи стоїть ще в гаражі, чи сестра її не продала. Меган сказала, що ключі тільки в Хаула.

Хаул повів Майкла і Софі в гараж, посадив у машину і поїхав до Нілової вчительки англійської мови. Софі навіть не хотіла згадувати, як вони з Майклом їхали на великій швидкості зі смородом, гуркотом і підскакуванням такими крутими вуличками, яких Софі ніколи в житті не бачила.

Друзі прибули до міс Ангоріан, яка виявилася приголомшливо юною, стрункою і чарівною. Гладке смоляно-чорне волосся облямовувало її схоже на сердечко обличчя з неймовірної величини очима. Вчителька здогадалася, що прийшов Хауелл Дженкінс. Хаул був вражений наповал. І моментально увімкнув свою усмішку. Міс Ангоріан була саме з тих жінок, у яких чоловіки на кшталт Хаула гарантовано закохуються з першого погляду. Та й не тільки Хаул – навіть Майкл дивився на неї із замилюванням. Міс Ангоріан запросила гостей і почала шукати листок у вітальні між своїми документами. Вона сказала, що про Хауелла ходять погані чутки, бо він то зникає, то з'являється. Ангоріан повернула закляття, а Хаул віддав їй завдання Ніла, перед тим спитавши, що це за вірш. Вчителька сказала, що це вірш Джона Донна. Вона навіть почала шукати том з віршами поета. Хаул розглядав фігуру вчительки і раптом запросив її на вечерю. Але міс Ангоріан сказала, що вона наречена Бена Саллівана. Хаул сказав, що ніколи про такого не чув. Вчителька сказала, що її наречений зникнув кілька років тому. Міс Ангоріан прочитала другу частину вірша:

Якщо ти народився, щоб зріти дива,
Де невидимий світ – лиш для тебе ява,
Верхи мчи десять тисяч і днів, і ночей,
Поки біле волосся сягне до плечей.
І розкажеш, як вернеш з далеких доріг,
Про всі дивні дива, що спізнати устиг,
І присягнеш, що не бачив ти дива —
Жінки тієї, що чесна й правдива.

Хаул страшенно сполотнів. Софі бачила, що на його обличчі виступив піт. Він попрощався, взяв Софі і Майкла і швидко поїхав. Майкл спитав Хаула, що сталося. Той сказав, що його наздогнало закляття Відьми Пустирищ, і рано чи пізно це мало статися. Хаул щось підраховував, і Софі спитала що. Він відповів, що у день Середини літа йому стукне десять тисяч днів і доведеться повернутися до Відьми Пустирищ.

Коли усі повернулися у замок, Хаул сказав Кальциферу: "Вона наздогнала мене".
"Знаю, — озвався демон. — Я відчув".

Розділ 12, у якому Софі стає старенькою матінкою Хаула

Софі не вбачала особливого сенсу в тому, щоб чорнити ім'я Хаула перед королем тепер, коли його таки наздогнала Відьма. Однак Хаул наполягав, що тепер це навіть набагато важливіше, бо ще й короля на своєму хвості йому не треба.

Тож наступного дня Софі вбралася в новий одяг і задоволена, хоча й трохи напружена, чекала, коли одягнеться Майкл, а Хаул нарешті вийде з ванної. Знічев'я вона розповідала Кальциферові про дивовижну країну, де мешкає сім'я Хаула. Демон сказав, що Відьма мудро придумала прислати закляття звідти.

Відчинивши двері, Софі та Майкл велично ступили на вулиці Кінгсбері. Тут Мандрівний Замок був схожий на покинуту конюшню.

Спочатку усі вирушили до пані Пентстеммон. Хаул попередив, що вона називатиме Софі пані Пендрагон, бо тут Хаула знають як Пендрагона. Софі питала, для чого це. Хаул пояснив, що це все для маскувannya, і Пендрагон – гарне прізвище, набагато краще, ніж Дженкінс. Софі сказала, що цілком задоволена своїм прізвищем Хаттер, себто капелюшник. "Не всім же бути божевільними капелюшниками", — сказав Хаул.

У будинку пані Пентстеммон Софі почувала себе так, ніби вже потрапила у палац. Та найвитонченішою була сама пані Пентстеммон. Висока і струнка, вона дуже прямо сиділа у кріслі, однією рукою спираючись на ціпок із золотим набалдашником. На ній була шовкова сукня кольору тьмяного золота, яку доповнював тьмяно-золотий головний убір, вельми схожий на корону. Таких елегантних дам Софі ще ніколи не бачила. У присутності пані Пентстеммон Софі відчувала трепет. Хаул почав представляти свою стареньку "матір". Намагаючись не тремтіти від нервового напруження, Софі велично всілася в крісло навпроти пані Пентстеммон. Хаул невимушено розсівся у кріслі поруч. По ньому було видно, що він відчуває себе тут як вдома. Пані Пентстеммон сказала, що їй 86 років і спитала, скільки років пані Пендрагон. Софі сказала, що 90.

Хаул явно не чекав, коли пані Пентстеммон сказала йому вийти до пажа, за якого вони прийняла Майкла. Пані Пентстеммон сказала Софі, що Хауелл ступив на дорогу зла, і що на його костюм накладено приворотне замовляння разючої сили, спрямоване на жінок. А це є свідченням певної схильності до темних мистецтв. Пані Пентстеммон хвилювалася, бо відчувала, що скоро помре, а Хауелл – її останній і найкращий учень. Тому перед тим, як померти, вона хоче поставити свого учня на добру дорогу, хоче виправити те, що з ним сталося. Софі розповіла, що Хаул уклав угоду з вогненним демоном. Пані Пентстеммон сказала, що саме Софі має розірвати цю угоду, адже вона має сильне обдарування – вселяти життя в неживі предмети. Пані Пентстеммон сказала, що Відьма уклала угоду з вогненним демоном, і з часом демон заволодів нею. Демони не розрізняють добра і зла. Однак їх легко спокусити угодою, якщо запропонувати їм щось цінне, щось таке, що є тільки в людей. Це продовжує життя і

людині, і демонові, а людина додає магичні здібності демона до своїх власних. На цьому розмова вчительки і Софі закінчилася.

Софі якось просто згодилася з тим, що має чарівні можливості. Просто раніше вона вважала, що старшій з трьох сестер не годиться мати магичні здібності. Тут вона згадала сіро-червоний костюм Хаула. Це ж вона сама наклала на нього приворот, коли зашивала його і промовляла: "Пошитий навмисне, щоби приваблювати дівчат". Так і сталося. Софі думала, що саме цей костюм і приворожив Летті тоді в саду у пані Ферфакс. А вчора, хоч і замаскований, він, мабуть, справив свій вплив на міс Ангоріан.

Софі нітрохи не прагнула зустрітися з королем. І Хаул, бачачи, що вона втомлена, пропонував, що піде сам до короля. Але вона подумала про те, що сказав Кальцифер. Якщо король накаже Хаулові вирушити на Пустирища і Відьма його схопить, Софі втратить шанс знову стати юною.

Розділ 13, у якому Софі очорнює ім'я Хаула

Софі опинилася у палаці короля. Там була незчисленна кількість дверей, коридорів і лакеїв. Вона побачила короля. Він сидів не на троні, а на досить-таки звичайному кріслі, й одягнений був куди скромніше, ніж його лакеї. Король був зовсім один, ніби якась зовсім звичайна людина. Софі виявила, що раптом забула всі ті делікатні, обережні й стримані міркування, які Хаул звелів їй викласти королю. Але щось таки треба було сказати. Тому вона просто сказала, що її послав Хаул, щоб сказати, що він не шукатиме брата короля. Це була катастрофа. Та Софі сказала ще, що Хаул – просто вислизач, і тільки боягуз пошле стару матір просити за себе. Вона говорила, що "син" непостійний, безтурботний, егоїстичний, а також істеричний.

Та після всього сказаного король заявив, що Софі переконала його, що Хаул – саме той, хто потрібен. Король сказав, що мріє повернути брата, адже він блискучий полководець, а оскільки Верхня Норландія і Чужокрайнія ось-ось оголосять війну, королю без брата не обійтися. Бо Відьма погрожувала і королю. А оскільки всі джерела однастайні в тому, що Джастін вирушив саме на Пустирища, король був впевнений, що його тримає Відьма. І чарівника Салімана вона захопила суто як приманку для Джастіна. І король сказав, що від сьогодні Хаул – придворний маг, який до кінця року має розшукати Джастіна. Софі кортіло добряче вперіщити короля ціпком по голові.

Усе пішло всупереч сподіванням не тільки самого Хаула. Софі думала, що тепер Хаул перенесе Мандрівний Замок за тисячу миль. Летті, Марта і Майкл стануть нещасними, а до всього ще й додадуться потоки зеленого слизу. Зі злості Софі загубила шлях з палацу і зайшла у кімнату з дзеркалами. У дзеркалах відбивалася її власна згорблена постать.

Софі була така втомлена, вимучена спекою і пригнічена, що вирішила не чекати на Майкла. Їй хотілося сісти біля вогнища і розповісти Кальциферові, як вона все спартачила. Вона нарешті вийшла з палацу, але заблудилася. Вона уявлення не мала, як їй знайти ту замасковану конюшню, де був вхід до Мандрівного Замку. Софі навмання повернула на ще якусь мальовничу людну вулицю, але і її не впізнала. Крім того, тепер вона не знала навіть зворотної дороги до палацу. Вона спробувала

розпитувати перехожих, та нічого не виходило.

Раптом вона натрапила на будинок пані Пентстеммон. Та назустріч їй ішла Відьма Пустирищ. Важко сказати, як Софі її впізнала. Обличчя у Відьми було зовсім інше. Волосся більше не кучерявилося акуратними каштановими хвилями, а спадало майже до талії вогненним потоком. Її сукня тріпотіла золотаво-багряними і блідо-жовтими спалахами. Відьма виглядала надзвичайно прекрасною і спокійною. Софі відразу її впізнала. І навіть мало не зупинилася, але вчасно схаменулася. Але Софі сміливо почовгала далі, стукаючи ціпком по бруківці і нагадуючи собі про всяк випадок слова пані Пентстеммон – що цей-ось ціпок у її руках став могутнім магічним предметом. Одначе вона знову помилилася. Відьма пам'ятала Софі Хаттер! Вона сказала Софі, щоб не йшла Пентстеммон, бо та вже мертва. Відьма вбила її, бо вона не сказала, де знайти Хаула. Софі мусила збрехати, що вона тут, бо йде до короля щодо справ капелюшників. Відьма сказала, що піде з нею. Софі нічого не лишалося, як знову йти до короля. Вона позирала на Відьму, яка граціозно пливла поруч, і згадувала слова пані Пентстеммон, що ця Відьма насправді стара-старезна. Софі спитала, навіщо Відьма зробила її старою. "Ви заважали мені про дещо дізнатися, — відповіла Відьма. — Звичайно, врешті-решт я дізналася про все, що мені було треба". Софі ці слова геть спантеличили. "Хоча думаю, що самі ви про це й не підозрювали", — додала Відьма. Коли вони дійшли до палацу, Відьма сказала, що зла на короля, бо його дідусь колись заслав її в Пустирища.

Софі довелося дряпатися нагору сходами, бо Відьма стояла внизу і чекала. Коли Софі опинилася в палаці, то сказала, що має дещо ще сказати королю. Вона не знала, що вигадати, тому сказала, що Хаул піде шукати принца Джастіна тільки тоді, коли король видасть за нього свою дочку. Та король усміхнувся і показав свою дочку Валерію, яка ще й ходити не вміла і мала всього чотири зуби.

Розділ 14, у якому придворний маг страшенно застудився

Принцесі Валерії сподобалася Софі, тому стару потім з почтом відвезли до кінгсберійського входу в Мандрівний Замок. Ще там, у палаці, підтримуючи Валерію, яка лазила по ній то туди, то сюди, Софі згадала про чутки, що королівській доньці Відьма також чимось погрожувала, — а тоді почула свій власний голос, що туркотів до принцеси: "Відьма тебе не скривдить! Я їй не дозволю!".

У замку Хаул виглядав блідим і пригніченим. Він уже знав про смерть пані Пентстеммон і про те, що він придворний маг короля. Хаул думав, як піти на похорони бідної пані Пентстеммон так, щоби Відьма Пустирищ про це не пронюхала. Зранку він кудись пішов. Кальциферу наказав не відчиняти дверей, бо Відьма знає про всі входи, крім портхавенського. Майкл настільки перелякався, що приніс знадвору якісь дошки і навхрест забив ними двері. Потім він нарешті взявся за дослідження закляття, яке їм віддала міс Ангоріан.

Десь за півгодини дверна ручка різко повернулася вниз чорним. Двері почали здригатися від ударів. Майкл схопив за руку Софі. За дверима прогримів вибух. Та це був Хаул. Він промок як хлющ. За допомогою чарів він став сухим. На питання Софі він не відповідав, а з Майклом і Кальцифером обговорював нюанси, пов'язані з переїздом

Замку.

У Хаула почалася застуда, він говорив, що це стається кожного разу, коли він навідується в Уельс. Софі думала, що Хаул ходив залицятися до Ангоріан, тому дорікнула цим чарівникові. Але він сказав, що ходив шукати принца Джастіна, бо шукає його, відколи той зник. Хаула страшенно цікавило, чому принц Джастін пішов туди, куди він пішов, хоча всім було відомо, що Саліман подався на Пустирища. Хаул думав, що Джастіну продали фальшиві пошукові чари, тому що він поїхав прямісінько у Складчасту долину і там купив у пані Ферфакс ще одні. А вони привели Джастіна сюди, до Мандрівного Замку, і Майкл продав йому чергові пошукові чари, а також маскувальні чари... Майкл вражено прикрив рота рукою, адже виходило, що капітан у зеленому мундирі був сам принц Джастін.

Хаул вирішив прилягти, бо захворів. Майкл бігав довкола нього та лікував. Софі зшивала трикутники з блакитного костюма Хаула. Вона хотіла, щоб чарівник скинув костюм, на якому було закляття на дівчат, а вдягнув блакитний. Чарівник наказав Майклові піти в Маркет-Чіппінг, щоби купити там необхідні для переїзду речі. Майкл перетворився на кремезного рудобородого чоловіка і в такому вигляді пішов.

Софі вирішила піти до Летті, та семимильних чобіт у коморі не було.

У двері хтось нав'язливо стукав. Софі наважилася відчинити. Великий гончак застрибнув у кімнату. Пес вигнув і без того вигнуту спину і з натугою звівся на довгі задні лапи. На зріст він зробився майже як Софі. Пес на мить перетворився на чоловіка у пом'ятому коричневому костюмі. Чоловік мав рудувате волосся і бліде нещасне обличчя. Він сказав, що його прислала Летті, яку він любить. Пес просив не казати про нього Хаулу. Тепер собака був рудий сетер. Софі хотіла допомогти псові стати людиною.

Хаул у спальні кашляв, стогнав, сякався, чхав до всього ще й тихенько підвивав. Софі мусила піти до Хаула, щоб часом знову не було слизу. Він сказав, що, мабуть, помирає. Залишається три тижні, поки Відьма його схопить. От тільки у переддень Середини літа він ще хоче потрапити у свій регбійний клуб в Уельсі. А ще Хаул хотів піти на похорон своєї учительки. Софі сказала, що він сам в усьому винен: не треба було обманювати стільки дівчат. Але Хаул сказав, що змушений це робити, бо кілька років тому він уклав одну угоду і відтоді більше ніколи не буде спроможний на справжнє кохання. Хаул плакав, а Софі стало шкода чарівника. До кімнати Хаула пробрався людина-пес, але згодом Софі його вигнала, і сама пішла геть.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 15, у якому Хаул збирається йти на похорон замаскованим

Вернувся Майкл. Він зрадив псові, бо завжди мріяв мати собаку. Хаул теж спустився зі спальні. Майкл сказав, що купив усе, а крім того, у Маркет-Чіппінгу продається магазинчик, де раніше була капелюшна крамниця. Мандрівний Замок можна було перенести туди. Хаул сказав, що туди можна перемітити портхавенський вхід.

Софі чомусь інтригувала дивна поведінка пса. Хоча вона вже багато разів говорила йому, що не може зняти з нього закляття, йти з Мандрівного Замку він явно не хотів. І Хаула кусати не збирався. Ввечері та наступного ранку пес погодився піти з Майклом погасати Портхавенськими болотами. Здавалося, пес поставив собі за мету стати членом сім'ї. Софі просила його повернулася в Апер-Фолдинг до Летті.

Хаул запитав, чи немає у Софі яких-небудь побажань щодо місця розташування інших входів. Вона сказала, що хотіла би гарненький будиночок, і щоб багато квітів. Хаул кудись пішов, перетворившись на такого ж чоловіка, як Майкл, коли хлопець виходив за покупками. Коли Хаул повернувся, то сказав, що купив крамничку й будиночок біля неї у Маркет-Чіппінгу. Хаул ще більше застудився. Тому пішов прилягти.

Майкл радів, що вони житимуть у Маркет-Чіппінгу, адже він частіше бачитиме Летті.

Хаул сказав, що піде на похорон пані Пентстеммон, і попросив Софі почистити його сіро-червоний костюм. Вона хотіла зняти з костюма заклинання і розрізала його на сім нерівних частин. Це мало би віднайти Хаула від того, щоб його носити. А тоді вона заходила вшивати в блакитно-срібний костюм останні трикутнички, але костюм був трохи малим після перешивання. Тому Майкл за допомогою своїх чарів збільшив костюм.

Софі понесла костюм Хаулу. Він спав, а стара поглянула у вікно. З вікна Хаулової спальні було видно подвір'я Хаулової сестри.

Зранку Хаул з'явився у величезному блакитному костюмі: за ніч костюм надзвичайно збільшився. Тому Софі швиденько принесла шматки сіро-червоного костюма з комори, куди заховала їх напередодні. Хаул пішов у ванну, а звідти вийшов у чорному костюмі. Усе в нього було чорне, навіть волосся і сережка у вусі.

За допомогою чарів Хаул перетворився на рудого сетера, такого ж, як людина-пес. Два однаковісінькі сетери повільно крутилися по кімнаті і гарчали, люто дивлячись один на одного, настовбурчуючи шерсть і готуючись до бійки. Софі і Майкл розтягнули псів. Хаул надіявся, що на похороні ніхто не зверне уваги на бродячого пса. І він вийшов на вулиці Портхавена.

Розділ 16, у якому багато всілякого чаклунства

Софі саме готувала їсти на демонові, коли раптом ніби нізвідки пролунав хрипкий голос Хаула: "Тримайся, Кальцифере! Вона мене знайшла!". Кальцифер стрепенувся, потім весь потемнів до синьо-чорного кольору. У кімнаті щось діялося. Майкл підбіг до вікна. Магічний вихор підхопив половину з того, що було в кімнаті. Череп так сильно роззявляв рота, що аж колами скакав по столу. Сувої підстрибували. Нуртували чарівні порошки в склянках. Із полиці впала якась книга, у кутку безладно бренькала Хаулова гітара. А Кальцифер вгорі метався дедалі відчайдушніше.

Софі і Майкл кинулися в комору, схопили два оксамитні плащі й накинули їх на себе. Майкл перетворився на коня, Софі – на рудого чоловіка. Вони пішли на вулицю, за ними побіг і людина-пес, який чомусь ставився до всього, що відбувалося,

надзвичайно спокійно. На вулиці стовпилося дуже багато людей, і всі вони дивилися вгору. Там була чорна хмара і шалено крутилася. Крізь сутінь пробивалися білі спалахи, однак ці незвичайні зблиски були зовсім не схожими на світло. І як тільки Софі та Майкл підійшли трохи ближче, згусток магії перетворився на темний імлистий клубок розлючених змій. Потім клубок розпався надвоє. Хмари вели боротьбу над морем. У цю бурю потрапив якийсь нещасний корабель. Його щогли хиталися під поривами вітру, а в борт нещадно вдаряли хвилі. Команда відчайдушно намагалася спустити вітрила. До людей, що спостерігали за цим усім, долинули дивні, дзвінкі, високі верескливі голоси. Раптом на пірс повилазило кільканадцять мокрих і слизьких на вигляд жінок із зеленувато-бурим волоссям. Вони кричали і простягали мокрі довгі руки до інших верескливих жінок, які погойдувалися на хвилях. У всіх них замість ніг були риб'ячі хвости. Софі здогадалася, що це русалки з прокляття.

На одній хмарі стояв Хаул, а на іншій – Відьма. Хмара, на якій стояв Хаул, спалахнула фонтаном рожевого полум'я. Гарячий вітер промчав над гаванню, з-під кам'яних плит пірса пішла пара. Зненацька Хаул з'явився на палубі корабля. Тепер чарівник став малюсінкою чорною фігуркою, яка вчепилася за грот-щоглу. Хмара з Відьмою обернулася червоним птахом і спікірувала на корабель. Корабель зник. Русалки проспівали тужливу ноту. Там, де хвилину тому був корабель, здіймалися хвилі. Але червоний птах розігнався так, що не встиг зупинитися. Він із оглушливим сплеском занурився у воду.

На пірс линула хвиля. Вона намочила Софі, змила русалок. Знову прокотилася хвиля, і з'явилося два чудовиська. Усі зрозуміли, що битва ще не закінчилася, і поспішили до будинків та складів на набережній. Софі спіткнулася спершу об канат, а потім об поріг якогось будинку. З коня вистромила рука і підхопила її. Чудовиськ ставало багато, але Майкл сказав, що це ілюзія.

За слідами чудовиськ Майкл і Софі зайшли на болота за містом, там, де вони ловили падаючу зірку. Люди чекали на видовище, але нічого не було, тому багато людей пішло. Та згодом ті, що залишилися, побачили в небі бліду вогненну кулю. Вона перетворилася на невиразно окреслений стовп диму. Почувся оглушливий гуркіт. Люди дивилися на стовп диму, який поволі розсіювався, аж доки він не злився із болотним туманом. Та навіть і після цього люди все одно дивилися у той бік. Софі та Майкл ще якийсь час чекали, а потім побрели назад у Портхавен.

Говорити їм не хотілося. Весело було тільки людині-псу. Згодом друзі побачили kota, який виявився Хаулом. Усі вернулися у замок. Хаул був страшенно втомлений, він не переміг Відьму. Хаул сказав, що Відьма в усьому покладається на свого вогненного демона, а сама ховається за його спиною. Кальцифер сказав, що Відьмин демон старший за нього, і хоч Кальцифер сильніший, той демон знає такі речі, до яких би Кальцифер зроду не додумався.

Тепер Відьма знала, що Замок у Портхавені.

Розділ 17, у якому Мандрівний Замок переїжджає

Хаул з Майклом взялися за переміщення Замку. Вони ставили якісь позначки.

Майкл намалював на підлозі пентаграму, вписану в коло. Хаул теж малював якісь позначки. Потім він взяв Кальцифера на совок. Демон складався з довгого трикутного блакитного обличчя, яке корінилося в якійсь чорній грудочці. Хаул з Кальцифером стали в пентаграму. Згодом Хаул виклав Кальцифера назад у вогнище. Кімната замку змінилася, "злившись" з новою. Чарівник перемалював кольори на дверях. Хаул відчинив двері, повернувши ручку жовтим униз. Назовні виявилася вуличка в Маркет-Чіппінгу. Хаул зачинив двері, повернув ручку вниз оранжевим – і знову відчинив двері. Тепер від самого порогу вела широка в'їзна алея, поросла травною й оточена купками дерев, які у цю мить були розкішно залиті косими променями призахідного сонця. Удалечині виднілася велика кам'яна арка зі статуями. Це була покинута вілла на краю долини. Хаул знову закрив двері – а тоді відкрив їх, повернувши ручку вниз фіолетовим. Це було біля самих Пустирищ, і там росли чудові квіти.

Софі було якось дивно, що вони переїхали. Усе начебто залишалося, як і раніше, але все стало якось не так. Було незрозуміло, чому Мандрівний Замок стоїть тепер на самому краю Пустирищ. Софі згадала Кальцифера, який перелякано сидів на совку. Щось він їй нагадував. Своїм виглядом, і взагалі. Софі сказала Кальциферу, що він колись точно був падаючою зіркою. Демон сказав, що це правда. І тепер він міг розповісти Софі, що п'ять років тому Хаул спіймав його, і вони уклали угоду, ще не знаючи, на що пішли.

Наступного ранку ручка над дверима виявилася поверненою вниз чорним, і, хоч як не обурювалася Софі, двері не відкривалися, а Софі хотілося побачити квітник на Пустирищах.

Повернувся Хаул і взяв у руки череп, назвавши його "бідний Йорик". Чарівник був все ще у всьому чорному, але волосся уже повернув світлий колір.

Хаул із Майклом зробили у коморі прохід, він виводив на сходи, які все життя сполучали крамницю із власне домом. Хаул підкликав Софі, аби вона подивилася на крамницю. На полицях тепер красувалися квіти, адже Софі просила Хаула, щоб це була квіткова крамниця. Зокрема, там стояла ваза, повна троянд із провощеного шовку, а також букетик оксамитних квіток первоцвіту. Хаул відчинив двері на вулицю, і при цьому дзеленькнув той самісінький дзвіночок, що його Софі чула все своє життя. Софі вийшла на ще зовсім порожню вулицю. Був ранній ранок. Свіжопофарбований фасад крамниці виблискував жовтою і зеленою барвами. Вигадливі букви у вітрині склалися у слова: С. Дженкінс, ЖИВИ КВІТИ БЕЗ ВИХІДНИХ. Хаул провів її у садок, який Софі знала з дитинства. Садок став тепер удвічі меншим, тому що його більш віддалену частину зайняло подвір'я Мандрівного Замку Хаула. За цегляною кладкою внутрішнього двору Мандрівного Замку Софі розгледіла стіну власного рідного дому, але в ній тепер було вікно Хаулової спальні.

Хаул зачинив двері Мандрівного Замку і повернув ручку вниз фіолетовим. Двері відкрилися. Хаул і Софі побачили розкішні, розбуялі квітами кущі. Вони пішли галявиною. Тут було чудово. Між кущів, які аж вгиналися під вагою фіолетових, червоних і білих квітів, у мокрій траві яскріли розсипи квітів дещо дрібніших. Тут росли

гігантські різнобарвні братки, дикі флокси, різнобарвний люпин, тигрові лілії, високі білі лілії, іриси. Тут траплялися і в'юнки завбільшки із капелюх, і волошки, і маки, і невідомі трави дивної форми та ще дивнішого кольору. Хаул сказав, що звідси Софі може брати квіти для крамниці.

Хаул і Софі зненацька опинилися на березі озерця, порослого лататтям. Над озерцем стелилася імла. Замок йшов за ними. Хаул сказав далі не йти, бо там далі голі пустирища Відьми. А тут квіти насадив чарівник Саліман, який збирався перемогти Відьму, змусивши Пустирища завітнути. Саліман вивів на поверхню гарячі джерела – і тоді тут забуяла розкішна рослинність. Усе в нього складалося пречудово, доки його не впіймала Відьма. Хаул сказав, що був незнайомий з Саліманом.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 18, у якому знову з'являються Опудало і міс Ангоріан

Наступного ранку вони знову відчинили квіткову крамницю. Як і передбачав Хаул, провадити цей бізнес виявилось надзвичайно просто. Кожного дня, рано вранці, якомога раніше, треба було всього-на-всього відчинити двері, повернувши ручку вниз фіолетовим, і нарізати квітів. Незабаром це стало цілком звичним. Софі брала ціпок та ножиці і шкутильгала уздовж кущів, розмовляючи із ціпком, намацуючи ним дорогу або пригинаючи гілочки з найгарнішими трояндами. Майкл винайшов великі бляшані ночви з водою, які літали услід за ним. Людина-пес теж ходив разом із ними. Софі нарізала оберемки квітів, а Майкл навантажував свої ночви.

Поки Софі з Майклом рвали квіти, Хаул майже завжди встигав зникнути. І ручка тоді неминуче виявлялася повернута вниз чорним. З'являвся він з замріяним виразом обличчя і казав, що вчительку треба ловити до уроків.

У перші дні після відкриття мешканці Маркет-Чіппінга просто розглядали вітрину, але всередину не заходили. Але тепер крамничка стала дуже популярною. Люди, яких Софі знала все своє життя, стали приходити і закуповувати квіти цілими оберемками. Ніхто не впізнавав Софі. Усі думали, начебто вона старенька матінка Хаула. Але якраз цим Софі була вже сита по горло. "Я його тітонька", — заявила вона пані Цезарі. Отож її стали звати тітонькою Дженкінс.

Софі помітила, що квіти залишаються зовсім свіжими, якщо з ними розмовляти. Тоді вона стала подовгу балакати з квітами. У дворі Софі посадила кілька рослин.

Піти відвідати Марту Софі все ніяк не наважувалася: а раптом Марта теж її не впізнає? З тієї ж причини вона не наважувалася піти до Летті. Софі здригалася від самої лише думки про те, що сестри побачать її старою бабою.

Майкл постійно бігав до Марти з букетами вчорашніх квітів. Кальцифер нудився. Робити йому було майже нічого: тільки й праці, що водити Мандрівний Замок поміж заростей квітів і довкола озер, дбаючи лише про те, щоби кожного ранку Мандрівний Замок опинявся щоразу в новому місці, з новими квітами. Кальцифер повторював, що йому потрібне товариство. Софі приходила до Кальцифера, щоби хоч трохи із ним

поговорити. Вона винаходила різноманітні ігри на здогадливість, щоби Кальцифер мав чим зайнятися на час її відсутності. Але Кальцифер хотів, щоб Софі розірвала нарешті угоду. Насправді Софі вже майже забула про угоду і згадувала про неї тільки вряди-годи. Вона була переконана, що розірвання угоди означає кінець для обох – і для Хаула, і для Кальцифера. Хаул, можливо, і заслуговував на щось таке, але Кальцифер – аж ніяк. А оскільки Хаул безнастанно працював над тим, щоби вислизнути від залишків Відьминого прокляття, Софі не хотілося нічого робити, раз вона однаково нічим не змогла би допомогти.

Людина-пес тінню ходив за Софі, тяжко зітхаючи. Софі займалася садівництвом і навіть посадила якісь корінці, що були у Замку. Одним з них виявився корінь мандрагори. Його знайшов Хаул. "Тепер, виходить, збулося майже все прокляття", — подумала Софі. Залишилося лише знайти вітер, який би мчав добру волю.

Одного ранку знову з'явилося Опудало. Софі закрила обличчя руками, щоб Опудало її не впізнало. Вона говорила, щоб Опудало пішло геть. Воно дійсно пройшло повз крамницю. Після всіх цих історій з мандрагорою й Опудалом Софі була вкрай знервована. До неї прийшов людина-пес, з великим зусиллям перетворившись на людину, і признався, що був тим рудим юнаком, що приходив тоді з Відьмою до капелюшної крамниці. Софі згадала, що тоді, коли Відьма наклала на неї прокляття, у крамниці був з Відьмою цей юнак. Він знову став псом, і Софі спитала, чи Летті теж це знає. Кошлата голова кивнула.

У Замку з'явилася міс Ангоріан. Вона сказала, що шукає тут Дженкінса. Ангоріан сказала Софі, що спілкується з Хаулом, бо має надію, що той щось знає про її нареченого Бена Саллівана. Софі хотіла позбутися міс Ангоріан, але та раптом побачила гітару. Вона сказала, що ця гітара належала її нареченому. Софі мало не наважилася розповісти міс Ангоріан, що чарівника Салімана впіймала Відьма. Софі виставила Ангоріан і закрила двері. Прийшов Майкл, але, побачивши, яка Софі зла, зник з її очей.

Софі вихопила з тазика прив'ялі лілії і папороті й понесла їх у крамницю. Вона весь час повторювала квітам, щоб вони стали нарцисами.

Розділ 19, у якому Софі висловлює свої почуття за допомогою гербіциду

Ближче до вечора прийшов Хаул. Софі розповіла йому, що пес – зачарована людина. Майкл був приголомшений такою новиною. Хаул схопив пса і потягнув до Кальцифера. Демон перетворив пса у людину. Тепер Хаул з Майклом тримали під руки рудоволосого чоловіка в зім'ятому коричневому костюмі. Його звали Персівалем. Він сказав, що Відьма відчепила йому голову. Кальцифер сказав, що Персіваль – чоловік неповний, у ньому є частини від іншого. Майкл запитав юнака, чи відьма не кликала його іменем Джастін. Але юнак нічого не пам'ятав. Він знав лише, що Відьма називала його Гастон, але це не його справжнє ім'я.

Софі пішла у крамницю і помітила, що її нарциси стали бурим ганчір'ям, що звисало з відра, наповненого невідомою рідиною, яка смерділа отруйно. Софі взяла тієї рідини, взяла з собою Персівалю і пішла поливати бур'яни. Від рідини бур'яни на алеї

гинули тієї ж миті, як вона їх торкалася. Софі розчистила гербіцидом приблизно чверть алеї.

Софі почала розпитувати Персіваль, чому Відьма тоді приходила в капелюшну крамницю. Персіваль відповів, що Відьма хотіла дізнатися щось про Хаула. Персіваль говорив, що був знайомий з Летті. Відьма змусила його розказати все про Летті. Відьма вирішила, що Софі – Летті. А Персіваль був нажаханий тоді в крамниці, бо не знав, що в Летті є сестра. Відразу після того, як Відьма зачарувала Софі, Персіваль було перетворено на собаку. Він знайшов Летті. Хаул постійно ходив залицятися до Летті. Летті він не подобався, і вона просила Персіваль покусати Хаула, щоб його спекатися. Але Хаул раптом став розпитувати її про Софі. Летті сказала, що це її сестра. Хаул став далі розпитувати Летті про сестру. Летті хотіла знати, звідки Хаул знає Софі. Хаул сказав Летті, що Софі стара. А місіс Ферфакс сказала, що бачила Софі. Летті плакала за сестрою, і Персіваль пообіцяв, що піде і нагляне за Софі. Але він сильно спізнився.

Софі вирішила йти із Замку. Та їй знову перешкодило Опудало. Вона наказала Опудалові йти геть. Воно пішло, але вона тепер боялася йти з Замку. Тож вона почовгала в особняк. Тільки тепер він мав дуже гарний і охайний вигляд.

Хаул з Майклом біля столу поспішно розбирали на частини якісь чари. Частина їх, мабуть, була призначена для зміни вигляду будинку, але решта, як Софі прекрасно знала, належала до якогось різновиду підслухувальних чарів. Коли Софі ввірвалася в кімнату, вони обоє нервово обернулися до неї. Кальцифер негайно шмигнув під поліна. Майкл сховався за Хаула. Софі була страшно розлючена, бо Хаул давно все знав про її прокляття. Майкл сказав, що це він усе розповів. Хаул говорив, що зробив навіть кілька спроб зняти прокляття Софі, та нічого не вийшло. Він навіть водив з цією метою Софі до місіс Пентстеммон. Та навіть вона не могла подолати ці чари.

Для Софі це було занадто. Саме в цей момент у кімнату тривожно прокрався Персіваль з наполовину повним відром гербіциду в руці. Софі схопила відро і вилила вміст на Хаула. Та він встиг відстрибнути.

Софі вже майже зовсім наважилася прямо зараз піти із замку, але там було Опудало. Тоді Софі пошкултильгала до крісла, сіла в нього і віддалася настроєві глибокої образи. Персіваль узяв гітару і почав грати.

Хаул сказав, що йде, а Майклу наказав бути уважним, бо опівночі настає день Середини літа, тож Відьма може спробувати якихось штучок. До Персіваль Хаул сказав, що розсортувати його буде нелегкою роботою.

Розділ 20, у якому Софі весь час щось перешкоджає піти з Мандрівного Замку

Настав ранок дня Середини літа. Майже тієї ж миті Хаул ввалився у двері. Він був п'яним, бо, як виявилося, була зустріч регбійного клубу. Він щось говорив неслухняним язиком, поки Кальцифер не сказав йому: "Йди ляж, дурню. Ти п'яний". Хаул кілька разів гримнувся у стіну спальні, поки знайшов двері. Софі було чути, як він там падає на підлогу і нарікає, що ліжко не хоче стояти на місці і кудись від нього втікає.

Софі, Персіваль і Майкл рушили по квіти, поки не було спеки. Софі хотіла востаннє зібрати квіти, а потім покинути Замок. Раптом Персіваль згадав, що бував тут, і сказав,

що Хаул тут усе покращив. Майкл думав, що Персіваль – то насправді принц Джастін.

Друзі взялися робити віночки для свята Середини літа. Це зайняло купу часу. Софі збиралася залишити цю роботу на Майкла з Персівалем, але Майкл був занадто зайнятий тим, що задавав Персівалю хитромудрі запитання, а Персіваль працював дуже повільно. Софі розуміла, чому Майкл так розхвилювався. Навколо Персівалю витала якась дивна аура: здавалося, він чекав, що ось-ось щось повинно статися.

Настав час відкривати крамницю. Пів міста, вирядившись у своє найкраще вбрання, прийшло в крамницю купувати віночки і квіти.

Несподівано до Софі приїхала пані Фанні. На голові в неї був кремовий шовковий капелюшок із трояндами, який Софі пам'ятала аж занадто добре. Вона пам'ятала, як примовляла, прикрашаючи капелюшок трояндами: "Ви вийдете заміж за справжнього багатія!" З того, як виглядала Фанні, одразу ставало зрозуміло, що так і сталося. Мачуха вийшла за багача. Фанні впізнала у старенькій жінці Софі і палко обійняла її й розплакалася. Софі виявила, що теж плаче. Вони сиділи у замку і були надзвичайно раді, що знову побачилися. Софі сказала, що коли стала старою, то мусила піти з крамниці, але її прийняв Хаул. Фанні вважала Хаула злим і поганим. Але Софі раптом зрозуміла, що він хороший. Хаул виявляв свою доброту у досить дивний спосіб, але якщо взяти до уваги, як Софі йому дошкуляла, він таки справді був до неї надзвичайно добрий. Софі сказала Фанні, що Хаул зовсім не злий.

У кімнату увійшов Майкл з Мартою. Вона схудла, її волосся посвітлішало, і взагалі вона вже майже зовсім стала сама собою. Марта впізнала Софі і кинулася до неї. За Мартою з комори вийшли Летті та пані Ферфакс, і вони удвох тягнули кошик, а за ними з'явився Персіваль. Летті теж впізнала сестру. Тут почалося таке всезагальне обіймання, крики і вигуки, що Софі здалося просто чудом, що Хаул не прокинувся.

Летті була явно закохана в Персівалю. Поки Майкл підтягував кошик до столу і діставав з нього холодних курей, пляшки вина і медові пудинги, Летті повисла на плечі Персівалю. Вона розповіла, що бачила принца Джастіна. Заради інкогніто він був у зеленому мундирі. Він приходив по пошукові чари, які чомусь постійно показували, ніби чарівник Саліман знаходиться десь між Апер-Фолдингом і Маркет-Чіппінгом, а він присягався, що це не може бути правдою.

Усі їли і раділи зустрічі, коли знову прийшла міс Ангоріан. Вона стояла на порозі з сором'язливим і невпевненим виглядом. Вчителька сказала, що хоче поговорити з Хаулом. Але Майкл сказав, що він ще спить. Ангоріан вирішила зачекати, але потім вийшла на Пустирище.

Раптом Кальцифер здійнявся над полінами і заревів, що Відьма знайшла сестру Хаула. Чарівник вихором злетів по сходах. Хаул кинувся у двері, а усі пішли за Софі у кімнату Хаула, щоб спостерігати, що відбуватиметься.

Софі подивилася у вікно. В садку Меган мрячило. На гойдалці блищали краплі води. Відьма стояла і манила до себе Марі і Ніла. Позаду дітей Софі побачила сестру Хаула. На газон перед будинком вискочив Хаул і побіг прямо на Відьму. Відьма потяглася, аби схопити Марі, але Марі була ще задалеко. Хаул першим добіг до Марі,

відштовхнув її за себе і кинувся до Відьми. Ну, а Відьма кинулася навтьоки. Хаул мчав за нею, немов мисливський собака. Вони зникли. Меган обійняла Марі й повела обох дітей у будинок.

Ніхто не розумів, що сталося з Хаулом і Відьмою. Летті, Персіваль, Марта і Майкл пішли униз. Фанні та пані Ферфакс, побачивши кімнату Хаула, аж остовпіли. Вони хотіли прибирати, але Софі не радила цього робити.

Знову з'явилося Опудало. Воно просило впустити його і було зовсім безпечно. Кальцифер зупинив Мандрівний Замок. Софі подивилася на обличчя з ріпи і розвіяне лахміття. Врешті-решт не таке вже воно й страшне. Одного разу воно навіть викликало в ній дружні почуття. Софі була схильна запідозрити, що Опудало було для неї зручним приводом не йти з Мандрівного Замку, бо насправді їй хотілося залишитися. Опудало кинулося до черепа. Череп сплавився з ріпчастою головою Опудала. Він, здавалося, проникнув у ріпу і заповнив її. Тепер на ріпі з'явилося вже майже зовсім справжнє обличчя. Персіваль з жаху зомлів. Летті, хоч і була налякана, кинулася до нього, але тут-таки відсахнулася, тому що Опудало знову стрибнуло й опинилося перед Персівалем. Опудало подякувало Софі, бо воно назавжди залишилося б у тому живоплоті, якби Софі своїми словами не вдихнула в нього життя.

Тут раптом почувся голос Відьми. Вона говорила, що Хаул клюнув на її приманку, бо зараз Відьма тримає жінку на ім'я Лілі Ангоріан у своїй фортеці на Пустирищах. І відпустить лише тоді, якщо Хаул сам за нею прийде. Опудало вискочило у двері.

Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу.

Розділ 21, у якому при свідках укладається певний договір

Усі кинулися за Опудалом. А Софі схопила семимильні чоботи, взяла їх і відправилася на Пустирища. За чверть милі попереду височіла дивної форми вежа, що стояла на невеликому горбку посеред усіяної валунами рівнини. Ця неймовірна споруда була сплетена зі кручених башточок, які зливалися в одну велику, трохи скособочену, немов вузлуватий старечий палець. Софі вибралася з чобіт. Виглядала вежа так, немовби тисячі жовтих зернистих квіткових горщиків сплавилися у конус, звужений догори.

Пажі привели Софі до Відьми. Тепер Відьма здавалася неймовірно високою і худю, а волосся в неї стало світлим і лежало на кістлявому плечі, заплетене в тоненьку кіску. На Відьмі була біла сукня. Коли Софі пішла на неї, вимахуючи ціпком, Відьма позадувала. Софі просила відпустити міс Ангоріан. Відьма показала чоловіка в мундирі без голови. Софі зрозуміла, що дивиться на те, що лишилося від принца Джастіна. Відьма сказала, що череп чарівника Салімана продала разом із його гітарою. Голова принца Джастіна валандається десь разом з іншими непотрібними частинами. А це тіло – поєднання принца Джастіна і чарівника Салімана. Воно чекає лише на голову Хаула, щоби перетворитися на довершену людську істоту. Коли Відьма матиме голову Хаула, Інгарія отримає нового короля, а вона стане його королевою.

Софі зрозуміла, що справді налякалася. Відьма говорила, що спочатку чарівник Саліман не бажав навіть і наближатися до Пустирись, тож їй довелося пригрозити принцесі Валерії, і тоді король звелів чарівникові вирушити сюди. Коли ж Саліман прибув, він виростив тут багато дерев. Потім король кілька місяців не відпускав принца Джастіна шукати Салімана, а коли той усе-таки подався на пошуки, то з якогось дива узяв далеко північніше, але Відьма заманила його сюди.

Раптом прибігло Опудало. Відьма кинулася на нього. Вони билися у магічних хмарах. Прибув Хаул. Чарівник стояв, склавши руки на грудях, і спостерігав за битвою. Якусь мить здавалося, що він збирається дозволити Відьмі й Опудалу самим з'ясувати стосунки. Але Хаул здійняв руки. Перекриваючи крики й удари, Хаул прокричав одне довге незрозуміле слово – і пролунав протяжний гуркіт грому. Опудало і Відьма здригнулися. Відьма почала розчинятися у тумані, вона ставала дедалі білішою і тоншою. Врешті-решт серпанок розсіявся, і тоді Відьма з легким стуком обсипалася на підлогу. Лишилася купа кісток. Опудало стрибнуло прямо в купу кісток і стало шукати серце. Але Хаул сказав, що серце в Відьминого демона.

Опудало сказало, що його послав чарівник Саліман стерегти кущі на Пустириськах. Коли Відьма схопила Салімана, він всю свою магію вселив у Опудало. Відьма розтерзала чарівника на частини, які сховала в різних місцях. Тому коли принц Джастін замовляв чари для пошуку Салімана, вони вказували на Опудало. Виявилось, що Персіваль був зроблений з чарівника Салімана і принца Джастіна. Хаул пояснив Софі, що вогненним демоном Відьми є міс Ангоріан. Якщо демон проникне в Мандрівний Замок, Кальцифер його впіймає, і Хаул теж. Софі сказала, що Ангоріан уже два рази була в Замку. Хаул спитав, чи вона чогось торкалася. Софі відповіла, що Ангоріан торкалася гітари.

Хаул і Софі побігли в Мандрівний Замок. Хаул по дорозі признався Софі, що насправді хотів знайти принца Джастіна. І щоб наважитися на таку страшну річ, мусив переконати самого себе, що нізащо не буде цього робити. Софі подумала, що Хаул говорить з нею чесно і по добрій волі. І вітер їх підганяє. Збулася остання частина прокляття.

У Замку Персіваль лежав досі непритомний. Навколо нього зібралися Летті, Марта і Майкл. Згори до Софі долинали голоси пані Ферфакс і Фанні. Вони все-таки прибирали у кімнаті Хаула.

Хаул кинувся до гітари. Не встиг він її торкнутися, як вона вибухнула, протяжно і мелодійно бренькнувши. Кінці струн ляснули у повітрі. На Хаула посипався дощ друзок. Йому довелося сахнутися, прикривши обличчя. І тут біля вогнища раптом виникла міс Ангоріан. Вона стояла і посміхалася. Хаул мав рацію. Весь цей час вона була в гітарі, очікуючи слушного моменту. Вона нагнулася і висмикнула Кальцифера з вогнища. Кальцифер з переляканим виглядом сіпався над її затиснутим кулаком. Ангоріан стисла демона. Хаул і Кальцифер разом скрикнули. Кальцифер забився в агонії, а Хаул звалився на підлогу непритомний.

Софі повільно й обережно підняла ціпок. Вона наказала ціпкові бити Ангоріан.

Стара змахнула ціпком і з усієї сили хряснула ним по кулаку міс Ангоріан. Та випустила Кальцифера. Бідолаха Кальцифер безпомічно покотився по підлозі. Міс Ангоріан підняла ногу, щоб затоптати його. Софі довелося відпустити ціпок і нагнутися рятувати Кальцифера. І тут, на її превеликий подив, ціпок знову вдарив міс Ангоріан, а тоді – знову і знову.

Софі підняла Кальцифера і відчула, як у її пальцях слабенько б'ється темна грудка Хаулового серця. Софі зрозуміла, що Хаул віддав своє серце Кальциферові за умовами угоди, щоби Кальцифер міг лишитися жити. Адже падаюча зірка приречена загинути.

Вибігли Фанні і пані Ферфакс з мітлами напереваги. Побачивши їх, міс Ангоріан, мабуть, зрозуміла, що програла. Вона кинулася до дверей, а ціпок Софі літав над нею і лупцював. Пані Ферфакс перегородила двері до комори, грізно піднявши мітлу. Фанні стала на сходах. Летті стрибнула до дверей у двір, а Марта кинулася до дверей, що вели до ванної. Майкл кинувся до дверей Мандрівного Замку. Але тут з ліжка зіскочив Персіваль – і теж помчав до дверей. Персіваль першим підбіг до дверей – і відчинив їх.

Оскільки Кальцифер зробився зовсім безпомічний, Мандрівний Замок зупинився. Ангоріан метнулася до дверей з нелюдською швидкістю. Але не встигла вона добратися до порога, як у дверях з'явилося Опудало, що несло на плечах безголового принца Джастіна.

Софі сказала, що мусить розірвати угоду Кальцифера і Хаула, хоч вони можуть обидва померти. Та демон сказав, що попросив розірвати угоду саме Софі, бо вона вміє вселяти життя словами. Тому Хаул і Кальцифер не помруть. Софі взяла Кальцифера й обережно зняла його з темної грудки, наче висохлу бруньку зі стебла. Кальцифер вивернувся з її пальців і блакитною сльозинкою злетів над її плечем. Він метнувся в комин і зник, закричавши, що тепер вільний. Софі повернулася до Хаула з ледь живою чорною грудкою в руках. Вона обережно поклала чорну грудку йому на груди, зліва, там, де вона сама відчувала біль, коли її непокоїло серце, і легенько підштовхнула. Серце почало занурюватися в груди і битися. Чарівник здригнувся всім тілом. Він голосно застогнав і перекотився обличчям униз. Софі сказала йому зробити щось з Ангоріан, яка досі була тут.

Ангоріан саме сяйнула думка, що Опудало також можна підпалити палицею Софі, яка вже загорілася. Вона ухилилася від ціпка з таким розрахунком, щоб наблизити його до порога. Хаулу вистачило одного погляду. Він поспішно піднявся, витягнув руку і вимовив фразу, слова якої потонули в гуркоті грому. Зі стелі посипалася штукатурка. Усе задрижало. Але ціпок зник, а Хаул ступнув назад, тримаючи в руці щось невелике, чорне і тверде. Міс Ангоріан засичала, немов залите водою багаття, і благально простягнула руки.

Хаул стиснув серце, і воно розсипалося. Міс Ангоріан розплилася. За мить біля дверей уже нікого не було. Не стало й Опудала. Але з'явилося два високих чоловіки. В одного було грубувате обличчя і руде волосся. Інший, у зеленому мундирі, мав лагідні риси.

Софі сказала Хаулу, що вона розірвала угоду, і Кальцифер полетів. Якби Софі могла

звернути бодай часточку своєї увагу на те, що відбувається навколо, вона побачила би, як принц Джастін і чарівник Саліман тиснуть один одному руки і задоволено ляскають один одного по спині. Саліман підійшов до Летті і запропонував стати його ученицею. Летті густо почервоніла і явно не знала, що сказати.

Хаул сказав: "Думаю, тепер ми всі повинні жити довго і щасливо". Софі подумала, що він таки справді цього хоче. Вона знала, що довге і щасливе життя з Хаулом може виявитися значно багатшим на пригоди, ніж будь-яка казка, яка закінчується цими словами, але твердо вирішила спробувати. "Це буде дуже страшно і просто жахливо", — додав Хаул. "А ще ти мене експлуатуватимеш", — сказала Софі. "І тоді ти, щоби провчити мене, поріжеш на клаптики всі мої костюми", — сказав Хаул.

Якби Хаул і Софі могли звернути хоча б децимну увагу на те, що відбувається навколо, вони помітили би, що і принц Джастін, і чарівник Саліман, і пані Ферфакс щось хочуть сказати Хаулові, що Фанні, Летті й Марта смикають за рукави Софі, а Майкл тягне Хаула за камзол.

Летті хотіла попросити поради в Софі, Саліман хотів попросити пробачення в Хаула за те, що його череп хотів покусати чарівника. Фанні хотіла сказати Софі, що Джастін, на її думку, принц. Джастін хотів подякувати Хаулу за порятунок від Відьми. Марта хотіла сказати сестрі, що з неї вже знялося прокляття.

Але Софі та Хаул трималися за руки й усміхалися й усміхалися, не в змозі зупинитися. Аж коли Майкл крикнув, що Кальцифер повернувся, Хаул і Софі звернули увагу. Вони подивилися у вогнище, де серед полін і справді зблискувало знайоме блакитне обличчя. "Ти не мусив цього робити", — сказав Хаул. "А чому б і ні, раз я коли завгодно можу взяти і піти, — відповів Кальцифер. — До того ж у Маркет-Чіппінгу дощ".

*Стислий переказ по розділах, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу.*